

РЕШЕНИЕ

№ 5518

гр. София, 28.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1033** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес: [населено място], [населено място], [улица] срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 373/16.10.2020 г., издаден от В. Р., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с решение № СФД20-РД-28-367/11.12.2020 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният АУЗД, потвърден с решение на Директора на Дирекция „Общински приходи“, е неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения на административно производствените правила и е необоснован. Твърди, че са изпълнени изискванията на чл. 23 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУОСО/, като в качеството си на предприятие, по смисъла на Закона за счетоводството, е подало на годишна база, Декларация № 1 по образец, което задължение е изпълнено надлежно и в срок, като декларациите са подадени до кмета на Столична община, чрез Дирекция „Икономика и търговска дейност“ за

годините 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 и 2020 включително. В тази връзка се твърди, че неправилно административният орган е приел, че подадените декларации за определяне размера на ТБО в лева, не отговарят на изискванията за попълването, установени в НОАМТЦУОСО. Неправилни били и изводите на АО, че дружеството жалбоподател не се е съобразявало с решенията на СОС за декларирането на съдове с обем, определен от СОС и това било така, тъй като жалбоподателят е подавал годишните си декларации в законоустановения срок - от 01.10 до 30.11. всяка година, а решенията на СОС, за всичките години – 2014 г. до 2018 г., са приемани през втората половина на м. декември на съответната година, поради което липсвало логика подобен аргумент да се сочи от страна на администрацията и още повече да служи като основание за възлагането на задължения на дружеството за заплащането на размер на услугата, далеч надхвърляща реалното количество битови отпадъци, реализирани в дейността на жалбоподателя. Соци се, че в противоречие с НОАМТЦУОСО, която не възлага задължение в декларацията да се посочват съдове за съхранение на БО с конкретен обем, в писмата се настоява жалбоподателя да декларира съдове с обем не по-малък от 1100 литра, което надвишава 14 пъти реалните потребности на жалбоподателя. Излагат се доводи, че АО не е изпълнил задълженията си по чл. 23, ал. 2 от НОАМТЦУОСО за придвижване на подадените декларации за определяне размера на ТБО, което от своя страна не може да обоснове, че подадените от жалбоподателя, в законоустановения срок, декларации не са съобразени с последващи решения на СОС и не следва да бъдат зачетени. Не може да бъде обоснован и подходът на администрацията, в противоречие със закона, автоматично да приложи принципа на чл. 22, т. 3 от НОАМТЦУОСО, като определи размерът на ТБО, дължима от жалбоподателя, пропорционално в промили, защото СО не бил взел решение за друго, поради простата причина, че този принцип, по изричната разпоредба на чл. 67, ал. 2 от ЗМДТ, е приложим само в случаите, когато количеството БО не може да се установи. С подаването на декларациите по чл. 23, ал.1 НОАМТЦУОСО, количеството БО е било установено по отношение на жалбоподателя. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на АУЗД № 373/16.10.2020 г., издаден от В. Р., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с решение № СФД20-РД-28-367/11.12.2020 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се представлява от адв. К., с надлежно процесуално представителство. В хода по същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на АУЗД, като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът - Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена по доводи изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди

доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че началото на административното производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК е образувано на 21.09.2020 г., по инициатива на административния орган по приходите с Нареджване рег. № ДСР20-ТД26-144(6)/21.09.2020 г. и е образувано във връзка с издаден акт за установяване на задължение по декларация № 594884-33-1 от 16.03.2020 г. от К. Г. К., на длъжност „инспектор” в отдел „Общински приходи - С.”, отменен с решение № СФД20-РД28-190 от 04.09.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО и преписката е върната за ново разглеждане.

Обект на производството са публичните общински вземания на задълженото лице [фирма] с ЕИК:[ЕИК] за такса битови отпадъци, с предмет: Недвижим имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], представляващ търговски обект - Магазин 4 със застроена площ от 63,16 кв.м и Гараж № 22 и № 23 с обща застроена площ от 31,76 кв.м, собственост на лицето съгласно нотариални актове № 12/24.02.2009 г. и № 13/24.02.2009 г., с обект непогасени задължения за такса битови отпадъци (ТБО), за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г.

Липсва спор по делото и относно обстоятелството, че собственият на жалбоподателя недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], представляващ Магазин № 4 с площ 63,16 кв.м и гараж № 22-23 с площ 31,76 кв.м, е деклариран за данъчно облагане с декларация по чл. 17 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ) вх. № 05-00- 09/218/23.04.2009 г., като за имота е открита данъчна партида № М0000218_090423_05 с декларирана отчетна стойност общо в размер на 189715,51 лв. Във връзка с извършена преоценка на имота е подадена коригираща декларация по чл. 14 от ЗМДТ вх. [ЕГН]/16.01.2014 г. с декларирана отчетна стойност общо в размер на 93564,00 лв. За имота е открита нова данъчна партида № 7220F47443.

Установява се от приобщената по делото административна преписка, че с писмо изх. № ДСР20-ТД26-144/7/ от 21.09.2020 г. жалбоподателят е уведомен на основание чл. 26, ал.1 от АПК във вр. §2 от ДР на ДОПК за започналото административно производство по реда на чл. 107, ал.3 от ДОПК. В тази връзка с писмо изх. № ДСР20-ТД26 -144/13/ от 01.10.2020 г. от страна на [фирма] са представени доказателства и са направени доказателствени искания. Към писмото са представени декларации по подадени по чл. 23 от НОАМТЦУПСО за определяне на размера на ТБО за периода от 2015 г. до 2019 г., както и кореспонденция адресирана до Кмета на Столична община, чрез Дирекция „Икономика и търговска дейност“ при СО.

Видно от подадени декларации жалбоподателят е декларирал, че за процесния период от 2015 до 2019 г., за всеки едно от тях ще използва съдове за битови отпадъци два броя полиетиленови чували 30 л. и два броя полиетиленови чували 10 л. с честота на извозване един път седмично. Изразено е становище, в кореспонденцията с Дирекция „Икономика и търговска дейност“ на Столична община, че определяните с Решенията на Столичен общински съвет (СОС) цени за видове съдове, са в противоречие с нормите НОАМТЦУПСО и надвишават генерираното от него количество битови отпадъци.

С писма изх. № И.-2600-3700/1/ от 16.02.2015 г. и изх. № СФИ16-ТД26-391 от 16.03.2016 г. компетентният орган, приемащ декларациите по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, е поканил жалбоподателя в 14-дневен срок да отстрани констатираните несъответствия като в отговор на това, последният е изпращал

кореспонденция с доводи, че дължимата такса битови отпадъци следва да се определя според избраните от него съдове за битови отпадъци, а не според определените такива.

От приобщените по делото доказателства се установява, че декларациите по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, подадени от жалбоподателя за разглеждания предмет и период, не са постъпвали в Отдел „ОП - С.“ за обработка, като в тази връзка е посочено, че размерът на ТБО за гореописания имот е определен пропорционално в промили от отчетната стойност, съгласно чл. 22, т. 3 от НОАМТЦУПСО.

В горната връзка е издаден АУЗД/ № 373/16.10.2020 г., издаден от В. Р., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, като административният орган е приел, че с така подаденото писмо не са отстранени нередовностите на декларацията, следователно приложима разпоредба за определяне на размера на ТБО е чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО.

За периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 от ЗМДТ, съгласно Заповед № СО-РД-09-1844/30.10.2014 г. на кмета на Столична община, според която имотът се намира в границите на територията на район „С.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и на основание чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили към отчетната стойност (ОС) на нежилищния имот.

Съгласно Решение № 867 от 29.12.2014 г. на СОС, размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, е 10 на хиляда върху ОС на имота, разпределени, както следва: 3,72 за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 2,64 за обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битовите отпадъци; 3,64 за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване или ОС-93564,00 лв. x 10:1000 = 935,64 лв.

На основание чл. 69 от ЗМДТ и чл. 20, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, е определил ТБО да се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. За просрочието, на основание чл.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 491,00 лв., изчислени към датата на съставяне на акта (16.10.2020 г.).

За периода 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 от ЗМДТ, съгласно Заповед № СО15-РД-09-1306/29.11.2015 г. на кмета на Столична община, според която имотът се намира в границите на територията на район „С.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и на основание чл. 33, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили към отчетната стойност (ОС) на нежилищния имот.

Съгласно Решение № 62 от 17.12.2015 г. на СОС, размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, е 10 на хиляда върху ОС на имота, разпределени, както следва: 3,7 за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 2,6 за обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битовите отпадъци; 3,7 за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване, или ОС-93564,00 лв. x 10:1000 = 935,64 лв.

На основание чл. 69 от ЗМДТ и чл. 20, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, ТБО е определено да се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. За просрочието, на

основание чл.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 395,63 лв., изчислени към датата на съставяне на акта (16.10.2020 г.).

За периода 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 от ЗМДТ, съгласно Заповед № СОА16-РД09-1330/31.10.2016 г. на кмета на Столична община, според която имотът се намира в границите на територията на район „С.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и на основание чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили към ОС на нежилищния имот.

Съгласно Решение № 816 от 22.12.2016 г. на СОС, размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, е 10 на хиляда върху ОС на имота, разпределени, както следва: 3,7 за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 2,3 за обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битовите отпадъци; 4,0 за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване или $ОС-93564,00 \text{ лв.} \times 10:1000 = 935,64 \text{ лв.}$

На основание чл. 69 от ЗМДТ и чл. 20, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, ТБО е определено да се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. За просрочието, на основание чл.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 300,70 лв., изчислени към датата на съставяне на акта (16.10.2020 г.).

За периода 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 от ЗМДТ, съгласно Заповед № СОА17-РД09-960/30.10.2017 г. на кмета на Столична община, според която имотът се намира в границите на територията на район „С.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и на основание чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили към ОС на нежилищния имот.

Съгласно Решение № 793 от 21.12.2017 г. на СОС, размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, е 10 на хиляда върху ОС на имота, разпределени, както следва: 3,6 за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 2,4 за обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битовите отпадъци; 4,0 за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване или $ОС-93564,00 \text{ лв.} \times 10 : 1000 = 935,64 \text{ лв.}$

На основание чл. 69 от ЗМДТ и чл. 20, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, ТБО е определено да се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. За просрочието, на основание чл.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 205,90 лв., изчислени към датата на съставяне на акта (16.10.2020 г.).

За периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 от ЗМДТ, съгласно Заповед № СОА17-РД09-1194/30.10.2018 г. на кмета на Столична община, според която имотът се намира в границите на територията на район „С.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и на основание чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили към ОС на нежилищния имот.

Съгласно Решение № 857 от 20.12.2018 г. на СОС, размерът на ТБО за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в границите на организираното сметосъбиране и

сметоизвозване, е 10 на хиляда върху ОС на имота, разпределени, както следва: 3,6 за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 2,4 за обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битовите отпадъци; 4,0 за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване или ОС-93564,00 лв. x 10:1000 = 935,64 лв., като на основание чл. 69 от ЗМДТ и чл. 20, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, ТБО се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. За просрочието, на основание чл.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 111,04 лв., изчислени към датата на съставяне на акта (16.10.2020 г.).

Издадения АУЗД е оспорен по административен ред, като с решение № СФД20-РД-28-367/11.12.2020 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община, същият е потвърден.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АУЗД е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът, в изпълнение на задължението си за служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира, че оспореният АУЗД, потвърден с Решение на горестоящия орган е издаден от компетентен орган, с установена по делото компетентност, съгласно т. 5 на заповед № СОА-20-РД09-1362 от 14.02.2020 г. на кмета на СО, с която са оправомощени като органи по приходите лицата, заемачи длъжността старши инспектор по приходите, каквато заема издателят на АУЗД. Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата правна норма, в производствата по чл. 4, ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал. 4, служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Според алинея пета на същата правна норма, ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал.1-5 от ЗМДТ. Предвид тази правна регламентация и представените доказателства, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК.

АУЗД е издаден при спазване на изискването за форма на административния акт по чл. 59, ал.2 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК, като съдържа правни и фактически основания за издаването му, които са изложени подробно относно дължимия данък ТБО, поради което настоящият съдебен състав на съда намира, че не са налице

допуснати съществени процесуални нарушения.

При преценката си за законосъобразност съдът, следва да обсъди съответствието му със материалния закон.

С оспорения в настоящото производство АУЗД № 373/16.10.2020 г., издаден от В. Р., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, е прието, че подадените декларации по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО не отговарят на изискванията посочени в Наредбата, поради което приложима разпоредба за определяне на размера на ТБО е чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО.

Липсва спор по фактите по делото, като в случая спорът е правен и се свежда до това как следва да се определи дължимата ТБО за процесните периоди 2015 г. до 2019 г. дали по реда на чл. 22, т. 1 или по т. 2 от НОАМТЦУПСО и по конкретно дали при деклариране по реда на чл. 23, ал.1 от НОАМТЦУПСО лицето може да декларира съд за съхранение на битови отпадъци, различен от определените от общинския съвет.

Между страните не се спори, че през процесния период СО е осъществявала услугите, за които се заплаща ТБО, както и че процесният имот е нежилищен и е собственост на търговско дружество, следователно дължимата ТБО подлежи на определяне по един от методите, закрепени в чл. 22 от НОАМТЦУПСО.

Нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗМДТ регулира принципите, които Общинският съвет трябва да спазва при определяне размера на таксата. Таксата се определя в годишен размер - чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ и включва разходите за услугите по чл. 62 от ЗМДТ, въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност. Разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ дава възможност таксата да се определи според количеството на битовите отпадъци, а когато това е невъзможно - пропорционално върху основа, определена от общинския съвет - чл. 67, ал. 2 от ЗМДТ. С нормата на чл. 22 от Наредбата, таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти се определя от СОС по три начина: според количеството на битовите отпадъци /чл. 23 от Наредбата/, пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите /чл. 26 от Наредбата/ и чрез пряко договаряне /чл. 24 от Наредбата/.

Съгласно чл. 68 от ЗМДТ, не се допускат изменения в приетите от общинския съвет начин на определяне и размер на таксата за битови отпадъци в течение на годината. С посочената законова норма, е дадена възможност на съответния общински съвет, сам да регламентира начина за определяне и конкретния размер на таксата за битови отпадъци, като е недопустимо неговото изменение.

С нормата на чл. 23 от Наредбата начинът на определяне на таксата по чл. 22, т. 1 от Наредбата е чрез подаване на ежегодна декларация, която предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината.

Видно от събраните по делото доказателства такива декларации са подавани от страна на жалбоподателя, като в същите последният е декларираше, че за процесния период от 2015 до 2019 г., за всеки едно от тях ще използва съдове за битови отпадъци два броя полиетиленови чували 30 л и два броя полиетиленови чували 10 л с честота на извозване един път седмично.

Съгласно §1, т.9 от ДР на ЗМДТ "Съдове за битови отпадъци" са контейнери, кофи, кошчета на обществени места, в които се изхвърлят битови отпадъци, както и полиетиленови чувалчета за разделно събиране. Съдовете за отпадъци се определят предварително с решения на СОС.

Решенията на СОС са общ административен акт, който е влязъл в сила и е задължителен за неговите адресати.

Съдът не споделя становището на жалбоподателя, че всяко задължено лице може да си избира съд за съхранение на БО, без да се съобразява с предварително определените от общинския съвет. Задължените лица, ако желаят да им се определи ТБО според вида на съда за БО и честотата на сметоизвозване, са обвързани от определените съдове от общинския съвет. В настоящия случай съдовете за съхранение на БО са определени в приложение Б към Решение № 867 от 29.12.2014 г. на СОС, Решение № 62 от 17.12.2015 г. на СОС, Решение № 816 от 22.12.2016 г. на СОС, решение № 793 от 21.12.2017 г. на СОС, решение № 857 от 20.12.2018 г. на Столичен общински съвет за приемане и одобряване за 2015 до 2019 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване; размер на такса битови отпадъци за жилищни и нежилищни имоти на предприятия и граждани. В същото решение е определен размерът на таксата за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване по чл. 23, ал. 3 от наредбата, като е посочено, че размерът на ТБО на един съд за една година за всеки район на Столична община се определя в лева, при честота на извозване един път седмично, в зависимост от вида и обема на съда.

Всяко едно от така цитираните решения представлява общ административен акт, които са влезли в сила и е задължителен за неговите адресати. С оглед на това недопустимо е в настоящото съдебно производство да се преценява инцидентно законосъобразността на влязъл в сила административен акт. При това положение, съдът намира, че жалбоподателят е следвало в декларацията си да посочи съд само измежду определените от общинския съвет и като не е сторил това, административният орган правилно не е взел предвид подадената декларация по чл. 23 от наредбата и е пристъпил към определяне на размера на ТБО по общия ред като е приложил методът по чл. 22, т. 3 от Наредбата.

Нормата на чл. 22 от НОАМТЦУПСО такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили.

Според жалбоподателя е приложим методът по чл. 22, т. 1 от наредбата, тъй като се е възползвал от предоставената възможност да подаде декларация по чл. 23 от наредбата за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината.

За пълнота следва да се посочи, че дори в случая определянето на ТБО да е според чл. 22, т. 1 от наредбата, а именно - според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване, но се вземат предвид определените от общинския съвет съдове и по-точно този от 1100 л., който е най-близък по размер до посочения от жалбоподателя, съдът намира, че размерът на ТБО не би бил по-нисък от определения с обжалвания акт.

По изложените съображения жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По разноските по производството:

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 и 3 от ДОПК и съобразно изхода на делото на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 639.12 лв., определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд

София-град, Трето отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], жк Св. Т., [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 373/16.10.2020 г., издаден от В. Р., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с решение № СФД20-РД-28-367/11.12.2020 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], жк Св. Т., [жилищен адрес] да заплати в полза на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ при Столична община разноските в размер на 639.12 лева (шестстотин тридесет и девет лева и дванадесет стотинки.)

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: